

مبتلایان به دیابت نوع ۲ مستعد ابتلا به
عفونت توکسوپلاسموز هستند

دیابت نوع (T2DM) 2 به دلیل سیستم نقص ایمنی مستعد ابتلا به عفونت های فرصت طلبانه از جمله توکسوپلاسموز است. دیابت نوع ۲ (T2DM) گروهی از بیماری های متابولیک است که زمانی رخ می دهد که فرد سطح قند خون بالایی داشته باشد و لوزالمعده قادر به تولید انسولین کافی نباشد یا سلول ها به انسولین تولید شده پاسخ ندهند. دیابت پنجمین علت مرگ و میر در جوامع غربی و نهمین علت مرگ و میر در مردان ایرانی است. این رقم نشان می دهد که در سال ۲۰۱۵-۴۱۵ میلیون نفر مبتلا به دیابت در جهان وجود دارد و این تعداد در سال ۲۰۴۰ به ۶۴۲ میلیون نفر افزایش خواهد یافت. توکسوپلاسماز گوندی در سراسر جهان گسترش یافته و باعث توکسوپلاسموز می شود که یک بیماری انگلی عمده است.

طیف گسترده ای از میزبانان، از جمله انسان، پستانداران اهلی و پرندگان ممکن است آلوده شوند. تعیین شیوع آنتی بادی های ضد توکسوپلاسماز در بیماران دیابتی تا حد زیادی نشان دهنده خطر آنها است، زیرا این افراد دچار کمبود ایمنی سلولی می شوند، تعداد نوتروفیل ها، مونوسیت ها و ماکروفاژها در خون محیطی کاهش می یابد و عملکرد آنها مختل می شود. آنها در معرض خطر بالای ابتلا به بسیاری از بیماری ها هستند و مستعد ابتلا به آن هستند. عبارت دیگر، توکسوپلاسماز گوندی به عنوان یک عامل فرصت طلب در افراد دارای نقص ایمنی عمل می کند. این مطالعه با هدف ارزیابی سرم افراد مبتلا به دیابت

نوع ۲ به منظور تعیین تیتراژ آنتی بادی های ضد توکسوپلاسماز در بیماران و مقایسه آن با گروه کنترل انجام شد.

روش بررسی:

۷۲۰ نمونه خون از مهر تا پایان دی ماه ۱۴۰۳ در استان های سیستان و بلوچستان در جنوب شرق ایران انجام شده است که از این تعداد ۳۶۰ نمونه مربوط به افراد سالم (کنترل) و ۳۶۰ نمونه مربوط به افراد مبتلا به دیابت نوع ۲ بود. از روش های الیزا IgM و IgG ELIZA برای تشخیص توکسوپلاسموز استفاده شده است.

داده ها با استفاده از نرم افزارهای SPSS 19 و کای دو و آزمون دقیق فیشر برای مقایسه پارامترهای آماری تجزیه و تحلیل شدند.

یافته ها:

آنتی بادی های ضد توکسوپلاسماز شامل IgG و IgM در بیماران دیابتی بیشتر از گروه کنترل بود.

در مطالعه حاضر، شیوع تیتراژ آنتی بادی ضد توکسوپلاسماز گوندی IgG و IgM در بیماران دیابتی نوع ۲ و افراد سالم (کنترل) از مجموع ۷۲۰ نمونه شامل ۳۶۰ بیمار دیابتی نوع ۲ و ۳۶۰ فرد سالم مورد بررسی قرار گرفت. در بین بیماران دیابتی نوع ۲، ۲۱۶ نفر (۶۰ درصد) IgG مثبت و در گروه کنترل (بدون بیماری دیابتی) تعداد افراد سالم مبتلا به IgG مثبت ۱۷۳ نمونه (۴۸/۱ درصد) برآورد شد. این ارتباط معنی دار نشان می دهد که دیابت نوع ۲ یک عامل خطر و افزایش دهنده خطر برای توکسوپلاسموز است.

واژه های کلیدی: دیابت، توکسوپلاسماز گوندی، الیزا، آنتی بادی